

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 5.

2den februar 1890.

16de aarg.

Den lille skolemester.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstrib. 3 pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Ridgeway, Iowa.

Forat opmuntre til, at bladet bliver betalt i forstrib, vil agenterne faa 10 pct. af alt, hvad der indbetales inden 1ste mars.

Indianerhøvdingen Nebuneshkung.

(Med billede.)

Ne buneshkung var en vældig kriger og meget anseet høvding. Længe havde han blot tænkt paa krig og skalpering, indtil han lærte at kjende en landsmand, der havde omvendt sig til kristendommen. Denne mand hed Emnegahbo. Han fortalte om, hvorledes de blege ansigter havde oversvømmet hele landet og tilslut aldeles vilde tilintetgjøre de indianse stammer, som mere og mere holdt paa at uddø. Tilslut spurgte han:

„Hvad gjør du som høvding for at redde dit folk fra ulykken?“

„Jeg? Jeg svinger ikke min krigsøkse forgjebes, jeg bærer ikke til ingen nytte min skalperkniv hos mig dag og nat. Jeg elsker mit folk og har medynk med det. Jeg forsvarer det. Mine fædre har erobret meget land; de har fordrevet sine fiender fra den jord, som jeg nu eier; jeg følger i deres tapre fodspor og ofrer liv og blod for mit folk.“

„Men, ven, jeg ved en meget bedre maade at hjælpe vort folk paa — uden vaaben og uden blod. Lad missionærerne lære vort folk om den store aand, der kan redde dem af elendigheden og aabne himmelen for dem.“

„Mig har mine fædre lært, at den røde mand efter sin død kommer til de herlige jagtmarker hist bag aftensoen. Jeg har ogsaa hørt om en af vort folk — det var

endog en medicinmand — som antog de blege ansigters tro og snart efter døde. Da han nu kom til den port, hvor den store aand sidder, sagde denne til ham, at ingen bedende rødhud kunde komme ind i himmelen; den var kun for de hvide. Nu løb han afsted til de store jagtmarker, men her blev han vist bort ved indgangen, fordi han havde bedet som en af de blege ansigter. Den ulykkelige maatte da atter ned paa jorden og leve endnu et mennekeliv, og bad og advarede saa sit folk om endelig ikke at antage de hvides tro, thi en bedende rødhud kan hverken komme til de hvides himmel eller til indianernes herlige jagtmarker. Dette har jeg lært af mine fædre og vil aldrig glemme det. Jeg hindrer ikke missionærerne fra at bo hos os, jeg haaner heller ikke nogen af vore, om de bliver kristne; men selv vil jeg blive, hvad mine fædre har været. Jeg vilde stamme mig ved at knæle ned som en kvinde og ved at skulle lade mine lange haarløkker skjære af.“

Vaaren 1869 skiftede Nebuneshkung eller Tuttle, som han ogsaa kaldtes, bopæl og udbandrede med sin stamme til White Earth, Minn. Da samme aars høst den førnævnte kristen — Emnegahbo — ogsaa kom til White Earth, var den ædle høvding den første, som laante ham hus, og det varede heller ikke længe, før Guds aand begyndte sit arbejde paa hans hjerte. Da hans kristne ven engang trængte ind paa ham forat faa ham til at opgive hedenslabet, svarede han:

„Jeg gaar netop og tænker derpaa. Jeg har ikke lyst til med et halvt hjerte og uforberedt at gaa i dette store slag. Jeg har derfor tænkt meget over slagplanen; thi hvis jeg vender om, efterat jeg har begyndt striden, vil jeg blot blive udleet. Efter hvad jeg har hørt om den store aandens veie, synes de haardeste kampe, som jeg hidtil har bestaaet, ikke at være noget mod den store kamp, som skal være ikke blot en dag eller et aar, men mit hele liv.“

Nogle dage senere kom han til Emnegahbo og sagde: „Hvad du fortalte mig om Guds kjærlighed, har skaffet mig meget at tænke paa. Hvis den store aand virkelig har saadan kjærlighed til en stakkels rødhud, kan jeg ikke andet end skjænke den store aand min hele kjærlighed. Se her har jeg taget en saks med. Jeg vil helt ud elske den store aand. Skjær mine lokker af, og jeg vil kaste dem bort.“

Den kristne tog ham med sig og skar af hans lange, skjønt flettede haar — en krigers største stolthed. Men da blev Nebuneshkung som vild, kastede med hovedet frem og tilbage og vilde skjule sig, naar han saa nogen komme.

Emnegahbo betragtede ham med et medlidende smil.

„Ven, hvorfor smiler du?“ spurgte høvdingen.

Den anden svarede ligetil: „Jeg maa ved at se dig tænke paa en abe, som jeg saa i museet i New York. Jeg synes, du ligner den.“

„O ven, tag ikke modet fra mig. I sidste nat har jeg lidt saa meget. Gud hjælpe mig! Fra idag og til min død vil jeg være en kristen.“

Den følgende dag — en lørdag — udbredte sig som en løbeild det forunderlige rygte, at høvdingen havde ladet affjære sine lange lokker og om søndagen vilde lade sig døbe. Og da søndag morgen kom, blev der vel en løben og en renden. Alle, som havde ben at gaa paa, strømmede fra fjern og nær sammen forat se paa høvdingens daab. Nebuneshkung holdt til den forsamlede mængde en tale, hvis hovedindhold omtrent var dette:

„Brødre“, raabte han, idet han svingede med haanden over hovedet, „I kjender alle mit tidligere liv, hvorledes jeg i farefulde tider har ført eder paa krigsstien, og elsket eder og beskyttet eder dag og nat. Nu har jeg besluttet mig til at tjene den store aand,

saalænge jeg lever. Jeg staar for eder, beredt til at føre eder til kamp i Guds tjeneste. Jeg opfordrer eder alle til at følge mig og stride med mig, ligesom I hidtil har gjort paa en anden maade. Mine brødre, høvdinge og krigerer, kom! Kom med eders hele hjerte. Lad os alle tilbede den eneste sande Gud, den Gud, som har elsket os saa, at han har givet sin egen søn i døden for vor skyld.“

Derpaa traadte han frem, svarede høit og tydelig paa de ham forelagte spørgsmaal og lod sig døbe i den treeniges navn.

Paa hjemveien slog en indiansk trolldomsdoftor sig i følge med den nydøbte og sagde:

„Se, nu foragter dit folk dig, og du har ikke mere nogen indflydelse over dem. Jeg raader dig til, at du atter bliver som en af os og opgiver din nye religion.“

Nebuneshkung pegte paa nogle klipper, som hævede sig i nærheden, og sagde:

„Gaa hen og spørg disse klipper, om jeg vil opgibe min tro, og hvis de ikke svarer dig, saa vid, at jeg vil blive fastere og urokkeligere end dem paa den grund, som jeg har fundet.“

Dog merkede hans kone snart i hjemmet, at hendes egteskælle kunde være modløs imellem og sty folk, som om han frygtede for deres spot. Da sagde hun til ham:

„Du sidder vel ikke endnu og tænker paa haarlokkerne, som du har ofret? Nei, det er umuligt! Men tænk tilbage paa din berømmelige krigerbane. Vil du da ikke ligesaa modig og seierrig gaa frem paa den slagmark, som du nu har betraadt for din Gud og dit folk, krigen for den store aand?“

Gullende reiste han sig og sagde: „Jo, det vil jeg!“ Og dermed var fristelsen over for denne gang, og den næste dag kunde han leende fortælle sine kristne venner, at han havde været en saadan nar, at han endnu havde sørget over sit haar, og at hans svage kone havde gjort ham tilskamme.

Fra hin dag vandrede han i den lille

I havestuen.

Indianerhøvdingen Nebuneshkung.

menighed og mellem de hedenske omgivelser som et klart skinnende lys, og mange har ham at takke for sin redning fra mørket.

Da hans 14aarige søn laa paa dødsleiet, sagde den fromme fader: „Det har ingen fare, mit barn, gaa kun din vei, jeg holder dig ikke tilbage. Gils din lille søster deroppe, og saa maa I begge to sammen vente paa mig. Jeg kommer ogsaa snart efter.“

Kun to maaneder senere blev ogsaa hans 18aarige søn syg. Dette var et ungt menneske, til hvem man havde de bedste forhaabninger, og som netop uddannedes til prædikant. Han havde ladet hænge et billede af Kristus over sin seng og sagde til sin fader:

„Billedet er mig nær. Men Jesus selv er mig endnu nærmere. Jeg glæder mig ved at skulle komme til ham og mine tidligere bortvandrede søfædte; men jeg er saa bedrøvet for din skyld, fader; thi jeg ved, hvor meget du vil græde over mig.“

Men høvdingen svarede trøstefuld: „Nei, min søn, jeg vil ikke græde over dig; thi det er Jesus, som kalder dig.“

Et knapt fjerdingaar senere laa Tuttle selv meget syg; han havde paadraget sig en forkjølelse paa en jagt. Hæftig hoste, brystsmarter og feber indfandt sig og fortærede hurtigt den gamle, men dog hidtil saa sterke mands kræfter. Det var i november maaned, at han blev liggende, og den 2den januar 1874 kunde han i tillidsfuld tro vandre bort til den herre, som han havde lært at ære og elske. Hans sidste ord var: „Jeg elsker Jesus, og han elsker mig.“

Under hans sygdom blev der oftere holdt gudstjeneste i hans hjem, og da han i midten af december ogsaa nød alterens sakrament, havde han sendt bud efter sine venner fjernt og nær, forat de skulde være tilstede. Efter altergangen tog han afsked med dem alle i følgende ord:

„Mine brødre, hør eders uværdige broders sidste bøn. Jeg forlader eder snart,

det er min himmelske faders vilje. Nu beder jeg eder alle: Vær tro, vær standhaftige, vær alvorlige i eders kald. Saalænge I med trofast holder eder til vor fader, behøver I ikke at frygte for noget. Vedbliv trofast med eders husandagter, besøg regelmæssig gudstjenesten og bliv aldrig borte fra den, uden naar sygdom hindrer eder. Men fremfor alt: elst Herren af ganske hjerte. Jeg gaar hjem til den store aand og venter der paa eder. Elst vor gode missionær og bistaa ham i at omvende vore stakkels brødre. Endnu engang siger jeg: Bliv den store aand tro. Han vil velsigne eder og eders børn. Lev vel!“

En liden modig pige.

n morgen blev der ført frem for general Grant en ganske ung frivillig, der neppe endnu havde dun paa hagen. Han var bleven funden sovende paa sin post, og paa grund af denne i krigstid saa grove forbrydelse gjorde man kort proces med ham og dømte ham ved en krigsret til døden. Næste dag skulde dommen fuldbyrdes. Tidlig om morgenen paa denne dag saa man et lidet blondt pigebarn paa neppe 8 aar vante omkring i leiren. Bagtposterne havde ladet hende passere, da hun vedblivende forlangte at tale med general Grant, og barnets dybe alvor havde rørt en officers hjerte, saa han førte hende til den forbausede feltherre med de ord: „Hr. general, denne lille pige ønsker at tale med Dem.“

„Saa tal, mit barn“, sagde Grant, selvsomt bevæget ved det smertelige udtryk i det fine barneansigt. Den lille foldede hænderne: „Mister general! Du vil lade Josef Danvers styde, fordi han har sovet paa sin post, og den stakkels Josef er dog egentlig uskyldig. Vil du læse dette brev, som han har skrevet til moder, kjære general!“

Grant læste brevet, som den lille pige tog op af sin lomme: „Moder, kjære moder, det er ude med mig! Men hvor kunde jeg modstaa din bøn om at besøge dig, nu, da vi var saa nær ved dig? Efter den anstrengende marsch benyttede jeg de to timers hvil og løb straks hen til dig. Jeg havde dog stølet for meget paa mine kræfter. Heden, den lange marsch og bevægelsen ved gjenhnet tog saaledes paa mig, at jeg, som ulukkeligvis efter tur skulde staa paa post, gav efter for trætheden og faldt i søvn. Nu er jeg dømt til døden — det gjør mig kun ondt for dig, kjære lille moder, at jeg ikke skal dø en ærefuld død — og du er dog enke efter en tapper soldat. Hvis Marie fra mig, og naar alle andre fordømmer mig, saa vil Gud være mig naadig, thi jeg har sat kræfterne til af kjærlighed til min syge moder, og ikke af letfærdighed forsømt min pligt som soldat. Giv mig din velsignelse, moder! Din trofaste søn, Josef Danvers.“

Grant lod brevet synke og saa paa barnet. „Jeg er hans søster Marie“, forklarede hun, „moder er nær ved at dø af sorg, og nu er jeg gaaet hen til dig forat bede dig om, at du vil lade være at styde Josef, for moder siger, at du er saadan en god mand.“

Grant kyskede den lille med taarer i øinene og sendte hende hen til fangen, forat hun skulde trøste ham; derpaa sammenfaldte han ved en særlig ordre paany krigsretten. Josefs brev rørte alle, og hans straf blev formildet til 4 ugers fængsel. Grant fortalte selv den lille pige det. „Og naar nu din broder har udstaaet sin straf, saa sender jeg ham hjem til eder, — og du maa ikke lade ham komme tilbage, førend han har løbet rigtig ud, ellers falder han igjen i søvn paa sin post, og to gange, min kjære, tapre, lille Marie, tør general Grant ikke forandre loben, selv for saadan en god liden piges skyld.“

Før tiden er Josef en brav landmand og Marie en flink liden forpagterkone, hvis

børn nu er ældre, end hun den gang var, men i hele landet gives der vist neppe nogen, som med en saa inderlig kjærlighed elsker „deres“ Grant, som disse to søffende.

(Bielefeld: Søndagsbl.)

Et og andet.

Gud med os. Det fortælles, at i et af hertug Wellingtons slag begyndte en del af hæren at vige for fiendens anfald, da hertugen red ind iblandt dem. En soldat udraabte i glæde: „Der er hertugen, Gud velsigne ham! Jeg vil hellere se hans ansigt end en hel brigade.“ Ved disse ord vendte alles øine sig til hertugen, og opløbet ved sin anførers nærværelse kastede de fienden tilbage; thi de følte, at han var iblandt dem, som aldrig var bleven besejret hidtil og ei heller vilde blive det nu! Skulde ikke ogsaa vi, ved tanken paa vor Gud, ved synet paa Guds lam, slaa tilbage og besejre vore fiender synden, verden og djævelen?

Giv mig ret til at sverge den første ed. En engelsk søkaptajn spurgte sine folk, da han tog kommandoen over skibet, om de vilde vise ham en tjeneste. Alle var villige dertil. „Velan“, sagde han, „saa lov mig, at jeg skal have ret til at sverge den første ed her ombord.“ Denne anmodning tyktes folkene lidt besynderlig; men de kunde dog ikke afflaa deres kaptajn en saa ringe bøn, og alle svarede: „Ja herre.“ Mandskabet holdt ogsaa sit løfte, og da kaptajnen, som var en alvorlig kristen, aldrig svor, hørtes ikke en eneste ed ombord.

Rivitteringer.

Til skolelærer-seminariet i Sioux Falls:

Bød Balt. N. D. Brandt tønde-indsamling: Bød Theodor Ostenen \$0.68, Gustav Rjenhad 0.67, Hans Blegstad 1.04; tils. \$2.34.

Bød Balt. W. Thorsen tønde-indsamling i Gilman mgh.: Bød Anna Sørensen \$0.90, Klara W. Nilsen 3.33, Martin Haug 0.64; tils. \$4.87. Sum \$7.21.

Decorah, Iowa, 11te jan. 1890.

G. D. Rustab.

Et barns pagt.

Ved du, hvad en pagt vil sige? Det er en overenskomst mellem to personer. En saadan skal vi nu saa høre om, og den blev indgaaet af en ganske liden gut ved navn Zinzendorf, som levede for 200 aar siden.

Zinzendorf var søn af rige, adelige forældre og vilde have været udsat for mange fristelser, men da han var blot fire aar gammel, begyndte han at holde af at tale med Gud. Han var endnu ganske liden, da han indgik den pagt med Jesus: Vær du min, kjære Frelser, og jeg vil være din.

Hvilken en herlig pagt, børn! Vil ikke I slutte en saadan med Jesus. Ved daaben har I vistnok indgaaet den; men det gjælder, at du lader dette ret gaa op for dig og tænker derover daglig og altid.

Zinzendorf var ikke tilfreds med blot at indgaa en saadan pagt, han levede ogsaa stadig, som et Guds barn skal leve. Han tænkte meget paa sin himmelske fader og bad ofte til ham.

Endnu vises paa en borg et lidet vindue, hvor Zinzendorf i sin barnlige troskyldighed kastede ud breve, adresserede til Jesus. Paa disse smaa breve fortalte han sin Frelser, hvor inderlig han elskede ham, og han tvilede aldrig paa, at Jesus saa dem; ja, det gjorde han nok ogsaa, den altseende Guds søn.

Naar vi erindre, at Herren har sagt, at de, som søger ham aarle, skal finde ham, kan vi nok ikke tvile om, at Gud saa og svarede paa disse breve. Du spørger kanske, hvorledes Gud kunde svare paa dem? Jo, ved at sende sin Hellig Mand til den lille gut og skabe altid mere Kjærlighed og tak i hans hjerte.

Da Zinzendorf var 6 aar gammel, bad han endog høit i sit værelse. En afdeling soldater, som hørte til en armé, der var saldt ind i landet, banede fi gvei til borgen og

traadte ind i den lilles værelse. Da de saa, hvor alvorlig han bad, blev de staaende stille bag i værelset og hørte paa ham, men gik derpaa sin vei uden at røre ham. Hvilket skriftord minder det dig om? „Han skal give sine engle befaling om dig at bevare dig paa alle dine veie.“

Da Zinzendorf blev ældre, arbejdede han mere for Gud og blev paa skolen bemærket for sin alvorlige fromhed. Han var ikke tilfreds med at vide, at hans egen sjæl var frelst, men arbejdede ogsaa ivrig blandt sine skolekammerater for at bringe dem til at føle trang til en fersker.

Du maa ikke tro, at Zinzendorf, fordi om han elskede Gud og bad til ham, forsømte sine lektier. Han var en arbeidsom gut og var ved sekstenaarsalderen langt foran sine jevnaldrende i græsk og latin. Som voksen blev han digter, prædikant og missionær.

Vi kan ikke alle blive store mænd som Zinzendorf, men vi kan alle slutte en pagt med Jesus. Han beder dig alvorlig: Min søn, giv mig dit hjerte. Vend ikke dit øre døvt fra ham, men svar ham raskt: Jeg er din, o frels mig.

Opløsning paa billedgaaden i nr. 3.

Venskab mellem børn.

Geografisk gaade.

Forbøgstaverne, læste ovenfra, danne navnet paa en elv i Afrika og endebøgstaverne, læste nedenfra, navnet paa en by i Frankrig.

1. Bjergkæde i Asien.
2. By i Belgien.
3. Landstrib i det østlige Europa.
4. By i Tyskland.
5. By i Rusland.
6. By i Skotland.

L. Støren.